

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 100/07-59

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. januára 2008 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Juraja Horvátha o návrhu Ing. J. M., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. M., B., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP 120/06-K zo 4. decembra 2006 takto

r o z h o d o l :

Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP 120/06-K zo 4. decembra 2006 **p o t v r d z u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 30. apríla 2007 faxom a 3. mája 2007 poštou doručený návrh Ing. J. M., B. (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. M., B., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP 120/06-K zo 4. decembra 2006.

Z návrhu vyplýva, že navrhovateľ bol predsedom predstavenstva akciovej spoločnosti L. M. – A., a. s..

Rozhodnutím výboru sp. zn. VP 120/06-K zo 4. decembra 2006 (vyhotovené 28. marca 2007) bolo navrhovateľovi v nadväznosti na konštatovanie nesplnenia povinnosti podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“ alebo „ústavný zákon“) ako verejnému funkcionárovi uložená pokuta v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. c) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu zodpovedajúca trojnásobku mesačného platu verejného funkcionára v sume 150 000 Sk.

Podľa navrhovateľa sporné *«je však právne posúdenie toho, či takáto povinnosť navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi vznikla, alebo inými slovami povedané, či toto „nekonanie (resp. opomenutie) verejného funkcionára“, a teda aj nepodanie oznámenia podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona je zlučiteľné s ústavným zákonom č. 357/2004 Z. z. alebo ho je možné kvalifikovať ako porušenie ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. (tak ako to uzavrel Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií).*

Navrhovateľ má za to, že konal v súlade s ústavným zákonom č. 357/2004 Z. z., a teda, že skutok uvedený v napadnutom rozhodnutí nie je možné kvalifikovať ako porušenie tohto ústavného zákona, a to konkrétne čl. 8 ods. 5.

Právne posúdenie tejto otázky, t. j. či konanie navrhovateľa ako verejného funkcionára možno kvalifikovať ako porušenie povinnosti verejného funkcionára alebo nie, prináleží v plnom rozsahu ústavnému súdu, a to aj napriek jeho obmedzenej pôsobnosti vyplývajúcej mu z čl. 73b ods. 3 zákona o organizácii ústavného súdu.

Výbor zastáva názor, že navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi vznikla povinnosť podať oznámenie v lehote do 30 dní od skončenia jeho funkcie ako verejného funkcionára.

Navrhovateľ v konaní pred Výborom Národnej rady pre nezlučiteľnosť funkcií tvrdil, že mal za to, že uvedený zákon sa na neho nevzťahuje, pričom svoje tvrdenie uviedol ako vyjadrenie na výzvu výboru k začatému konaniu, v ktorom bol aj vymedzený skutok a jeho

právna kvalifikácia, a teda jeho vyjadrenie bolo bezprostredne dané vo vzťahu k skutku a jeho právnej kvalifikácii.

Napadnutým rozhodnutím sa kladie navrhovateľovi za vinu porušenie čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. (...)

Vychádzajúc z ustanovení citovaného čl. 8 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004, máme za to, že navrhovateľ ako verejný funkcionár povinnosť podať vyhlásenie podľa čl. 8 ods. 5 nemal, pričom vychádzame z gramatického výkladu čl. 8 ods. 5, ktorý takúto povinnosť výslovne ustanovuje len verejnému funkcionárovi podľa čl. 8 ods. 1.

Z uvedeného teda vyplýva, že nie každý verejný funkcionár (tak ako je definovaný ústavným zákonom č. 357/2004 Z. z. - čl. 3 ods. 1 v spojitosti s čl. 2 ods. 1) má povinnosť podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z.

Takúto povinnosť napr. nemá sudca ústavného súdu, člen bankovej rady alebo verejný ochranca práv, keďže títo verejní funkcionári nie sú taxatívne uvedení v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z.

Máme však za to (a uvedené podporuje gramatický ale aj logický výklad a výklad teleologický), že verejný funkcionár podľa čl. 8 ods. 1 nie je vymedzený len typom vykonávanej verejnej funkcie, resp. verejnou funkciou, ktorú zastáva, ale aj ďalšou okolnosťou a to, že tento verejný funkcionár v posledných dvoch rokoch pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodol o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo o povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám.

Máme teda za to, že nie každý verejný funkcionár uvedený v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. má povinnosť podľa čl. 8 ods. 5 uvedeného ústavného zákona, ale musí sa jednať aj o funkcionára, ktorý v období dvoch rokov pred skončením funkcie rozhodol o poskytnutí štátnej podpory, pomoci, úľave a pod., a teda len ten funkcionár, ktorý sa spôsobom ustanoveným ústavným zákonom podieľal na rozhodovaní a nakladaní s verejnými financiami.

Uvedené jednoznačne vyplýva nielen z gramatického (slovného) výkladu čl. 8 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., ktorý v danom prípade nepripúšťa iný výklad. Keďže slovným spôsobom sa zreteľne vymedzuje (identifikuje) verejný funkcionár nielen svojou

funkciou, ale aj svojim podielom na rozhodovacej činnosti (a to obdobím 2 roky pred skončením funkcie a nakladaním s verejnými financiami), ale aj logickým výkladom uvedenej právnej normy ako i výkladom teleologickým.

Účelom celého ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. (nielen čl. 8 ods. 1) je zamedzenie konfliktu záujmov pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Článok 8 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. nie je možné vykladať izolovane, ale práve v spojitosti s čl. 8 ods. 5 uvedeného ústavného zákona.

Pokiaľ čl. 8 ods. 1 ustanovuje vymedzeným verejným funkcionárom určité zákazy (napr. zákaz byť členom riadiacich alebo kontrolných orgánov osôb, ktorým predtým verejný funkcionár poskytol úľavu, dotácie alebo inú výhodu v súvislosti s nakladaním s verejnými financiami), a to práve v rozhodnom období 1 rok od skončenia funkcie verejného funkcionára, tak práve s ohľadom na tento článok je potrebné vnímať aj povinnosť podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, a to práve v lehote do 30 dní po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejného funkcionára.

Účelom povinnosti ustanovenej čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z., ktorou sa ukladá verejnému funkcionárovi podať oznámenie v lehote do 30 dní po uplynutí jedného roka od skončenia výkonu verejnej funkcie, je umožniť výboru vykonávať jeho kontrolnú pôsobnosť, t. j. určiť a posúdiť, či osoba – verejný funkcionár uvedený v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. dodržiava obmedzenia vyplývajúce mu z čl. 8 ods. 1 písm. a) až e) uvedeného ústavného zákona.

Z uvedeného dôvodu preto aj čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. stanovuje aj lehotu, v ktorej je verejný funkcionár povinný podať oznámenie výboru, a to 30 dní po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia funkcie verejného funkcionára, keďže práve ustanovenie čl. 8 ods. 1 písm. a) až e) uvedeného ústavného zákona ustanovuje obmedzenia v lehote jedného roka odo dňa skončenia funkcie, ktoré má verejný funkcionár dodržiavať.

Ak z obsahu údajov, ktoré mal verejný funkcionár oznámiť výboru v zmysle čl. 8 ods. 5 písm. a) až d) uvedeného ústavného zákona, a je zrejmé, že tieto oznámenia sa vzťahujú výlučne na splnenie povinností vyplývajúcich verejnému funkcionárovi z čl. 8 ods. 1 písm. a) až e) uvedeného ústavného zákona.

Bolo by nelogické, aby verejný funkcionár síce uvedený v čl. 8 ods. 1 (v taxatívnom výpočte), ale ktorý spôsobom ustanoveným ústavným zákonom v posledných dvoch rokoch nenakladal (resp. nepodielal) sa na rozhodovacom procese s verejnými financiami, by bol povinný podávať oznámenia podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona. Keďže na takého funkcionára sa nevzťahuje zákaz (resp. obmedzenia) ustanovené čl. 8 ods. 1 písm. a) až e) ústavného zákona, tak je logické, že taký funkcionár potom nemá povinnosť podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona podávať výboru oznámenia, ktoré práve slúžia na kontrolu dodržiavania ústavného zákona, a to konkrétne čl. 8 ods. 1. Účelom ústavného zákona je zamedzenie rozporu záujmov a konfliktu záujmov pri výkone funkcií verejných funkcionárov, a nie zhromažďovanie údajov o verejných funkcionároch zo strany výboru, ktoré sú pre výbor nadbytočné, a ktoré mu nemôžu slúžiť za účelom vykonávania jeho kontrolnej pôsobnosti.

Majúc na zreteli uvedené skutočnosti uzavierame, že povinnosť podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona sa vzťahuje na verejného funkcionára, ktorý

a) je taxatívne vymenovaný v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona a súčasne

b) v posledných dvoch rokoch rozhodoval o nakladaní v oblasti verejných financií spôsobom ustanoveným v čl. 8 ods. 1 (napr. rozhodoval o daňových úľavách, poskytnutí štátnej pomoci a pod).

Tieto podmienky musia byť splnené súčasne.

V našom prípade navrhovateľ ako verejný funkcionár však ani jedným spôsobom uvedeným v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona nenakladal s verejnými financiami (t. j. v posledných dvoch rokoch pred skončením funkcie neposkytoval úľavy, štátne pomoci a pod.), a preto mu nevznikla povinnosť ustanovená čl. 8 ods. 5 ústavného zákona podať oznámenie výboru, a preto je jeho konanie v súlade s ústavným zákonom, a teda nesplňa druhú podmienku.

Poukazujeme najmä na to, že práve u tých funkcionárov, ktorí nakladajú s verejnými financiami, je väčší predpoklad konfliktu záujmov, čo sa prejavuje aj vo výške sankcie za nesplnenie oznamovacích povinností (v danom prípade trojnásobok priemernej mesačnej mzdy oproti napr. jednonásobku za nesplnenie oznamovacej povinnosti o majetkových pomeroch verejného funkcionára).

Napadnuté rozhodnutie preto považujeme za vecne nesprávne a podľa nášho názoru aj nepreskúmateľné, keďže z jeho výrokovej časti ani z odôvodnenia nevyplýva, na základe akých skutočností dospel výbor k záveru, že verejný funkcionár spôsobom ustanoveným čl. 8 ods. 1 ústavného zákona nakladal s verejnými financiami v posledných dvoch rokoch, a teda na základe akých skutkových záverov dospel výbor k tomu, že navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi vznikla povinnosť podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona.».

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Ústavný súd zistil, že návrh navrhovateľa spĺňa ústavné a zákonné predpoklady na prijatie na ďalšie konanie, a preto rozhodol uznesením č. k. II. ÚS 100/07-36 z 24. mája 2007 o jeho prijatí na ďalšie konanie.

Po prijatí návrhu na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 11. júna 2007 predsedu výboru, aby sa vyjadril k návrhu. Predseda výboru doručil 3. septembra 2007 ústavnému súdu vyjadrenie, z ktorého vyplynulo:

«Navrhovateľ vo svojom návrhu na preskúmanie napadnutého rozhodnutia namieta hlavne skutočnosť, že mu povinnosť podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona nevznikla a teda sa ani nemohol dopustiť porušenia takejto povinnosti.

Vychádza pritom z tvrdenia, že verejný funkcionár, ktorý má podať takéto oznámenie nie je vymedzený podľa čl. 8 ods. 1 len typom vykonávanej verejnej funkcie, ale aj skutočnosťou, či tento verejný funkcionár „v posledných dvoch rokoch pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodol o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustení povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám

alebo právnickým osobám“. Uvedené podmienky musia byť splnené podľa navrhovateľa súčasne.

Navrhovateľ poukazuje na skutočnosť, že výbor neskúmal splnenie druhej podmienky a preto považuje predmetné rozhodnutie za nepreskúmateľné a túto skutočnosť považuje za zásadný nedostatok v konaní Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií.

Navrhovateľ ďalej namieta skutočnosť, že „opis v napadnutom rozhodnutí, ktorý bol výborom kvalifikovaný ako porušenie povinnosti podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona nie je individualizovaný miestom, časom a spôsobom jeho spáchania“, čo považuje navrhovateľ za neústavné a nezákonné. Za rozporné považuje aj samotné rozhodnutie, keďže v úvode sa uvádza dátum 4. 12. 2006 a v texte sa uvádza, že rozhodnutie bolo schválené výborom 19. marca 2007 ako uznesenie č. 304.

Ďalej navrhovateľ namieta skutočnosť, že vydaním daného rozhodnutia došlo k porušeniu základných práv a slobôd, keďže nebolo náležite odôvodnené a že bol porušený princíp kontradiktórnosti, keďže verejný funkcionár nemohol reagovať na stanovisko výboru, nemohol uplatňovať návrhy dokazovania a vo veci nebolo ústne pojednávanie, ku ktorému by bol navrhovateľ prizvaný.

Súčasne navrhovateľ poukazuje všeobecne na viaceré vady konania podľa čl. 9 ústavného zákona v kontexte s čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 3 Listiny základných ľudských práv, ktoré považuje za protiústavné a navrhuje i z tohto dôvodu napadnuté rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií zrušiť, pričom avizuje uplatnenie osobitnej sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky.

II.

S uvedeným názorom ako účastník konania nesúhlasíme a tvrdíme, že Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií v predmetnej veci rozhodol na základe úplne zisteného skutkového stavu a vecne správne a to z týchto dôvodov:

1. K výhrade navrhovateľa o tom, že nespĺňa kritériá pre podanie oznámenia podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona uvedené v čl. 8 ods. 8 ústavného zákona poukazujeme na skutočnosť, že navrhovateľ túto skutočnosť vôbec v konaní nenamietal. Po doručení uznesenia o začatí konania č. 69 listom z 30. 10. 2006 sa navrhovateľ podľa čl. 9 ods. 4 ústavného zákona vyjadril, že si je vedomý skutočnosti, že takéto oznámenie mal podať,

pričom ho dňa 30. 10. 2006 skutočne podal (avšak po lehote uvedenej v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona). Z tohto dôvodu nemal výbor pochybnosti o tom, že spĺňa kritériá uvedené v čl. 8 ods. 1 a túto skutočnosť osobitne preto nešetril. Poukazujeme i na fakt, že navrhovateľ túto skutočnosť ani nenamieta vo svojom návrhu a ani nenavrhuje vo veci osobitné dokazovanie, ktoré by skutočnosť, že je verejným funkcionárom podľa čl. 8 ods. 1 vyvracala.

Dôkaz: vyjadrenie navrhovateľa z 30. 10. 2006

2. Pokiaľ sa týka výhrady, že opis skutku vo výroku rozhodnutia nie je dostatočne individualizovaný poukazujeme na tú skutočnosť, že ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov je osobitná právna úprava, na ktorú sa zákon č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov v správnom konaní nevzťahuje. Náležitosti rozhodnutia v konaní podľa čl. 9 ústavného zákona sú uvedené v ods. 6 cit. čl. 9 ústavného zákona. Podľa tohto ustanovenia má výrok obsahovať „v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom“. Domnievame sa, že výrok, podľa ktorého sa „konštatuje, že verejný funkcionár Ing. J. M., bývalý predseda predstavenstva M. B., a. s. tým, že nepodal oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. v lehote stanovenej v tomto článku porušil povinnosť ustanovenú v čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z.“ a že výbor „ukladá verejnému funkcionárovi Ing. J. M., bývalému predsedovi predstavenstva M., a. s., bytom B. v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. c) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. pokutu v sume zodpovedajúcej trojnásobku mesačného platu verejného funkcionára a to vo výške 150 000,- Sk, ktorú je povinný uhradiť do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na príjmový účet Kancelárie Národnej rady SR vedeného v Štátnej pokladnici č.“ je dostatočne individualizovaný a nie je dôvod spochybňovať jeho preskúmateľnosť, pretože plne vyhovuje požiadavkám v čl. 9 ods. 6 ústavného zákona.

3. K výhrade navrhovateľa o porušení princípu kontradiktórnosti podľa čl. 9 ústavného zákona poukazujeme na skutočnosť, že ústavný zákon ukladá v konaní výboru povinnosť umožniť verejnému funkcionárovi, aby sa vyjadril podľa čl. 9 ods. 4 ústavného zákona, čo sa aj v danom konaní stalo. Ústavný zákon neukladá výboru povinnosť ústneho pojednávania veci a neukladá mu ani inú povinnosť umožniť verejnému funkcionárovi vyjadrovať sa v konaní. Ide o konanie podľa osobitného ústavného zákona, na ktorý sa nevzťahujú všeobecné zásady správneho práva a preto nie je dôvod na konštatovanie, že rozhodnutie výboru v tomto konaní je neústavné a nezákonné.

Pokiaľ sa týka údajných nejasností v dátume rozhodnutia na jeho prijatie boli skutočne prijaté dve uznesenia. Prvé sa týkalo konštatovania o porušení cit. čl. 8 ods. 5 ústavného zákona a druhé ustálenia výšky sankcie. Išlo o úkony v konaní, ktoré boli urobené zo strany výboru pred vydaním rozhodnutia, ktoré boli písomne vyhotovené 28. marca 2007. Poukazujeme na skutočnosť, že spôsob vydania a vyhotovenia rozhodnutia v konaní podľa čl. 9 ústavného zákona je upravený „Podrobnejšími pravidlami konania Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií, ktoré sú vydané v súlade s čl. 1 ods. 2 zákona č. 350/1996 Z. z. o rokovacom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (schválené uznesením VNF č. 3 zo dňa 31. júla 2006).

4. K výhrade navrhovateľa o nesúlade napadnutého rozhodnutia s Ústavou Slovenskej republiky a súvisiacimi skutočnosťami sa nevyjadrujeme, lebo táto časť návrhu je nad rámec § 73b zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov a vyjadríme sa k nemu, ak bude predmetné konanie podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky začaté kvalifikovaným spôsobom.

III.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujeme, aby Ústavný súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky č. VP/120/06-K zo 4. decembra 2006 s poukazom na § 73b zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov potvrdil a nepriznal navrhovateľovi náhradu trov konania.».

II.

Podľa uznesenia ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/07 z 2. mája 2007 prijatého podľa § 6 zákona o ústavnom súde o zjednotení odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu na konanie vo veciach podľa čl. 9 a nasl. ústavného zákona o ochrane verejného záujmu sa na toto konanie vzťahuje § 25 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sa každý návrh predbežne prerokuje.

Preskúmaním návrhu navrhovateľa ústavný súd dospel k záveru, že tento návrh spĺňa podmienky na ďalšie konanie, a preto rozhodol uznesením č. k. II. ÚS 100/07-36 z 24. mája 2007 o jeho prijatí na ďalšie konanie.

Napadnutým rozhodnutím výboru sp zn. VP 120/06-K zo 4. decembra 2006, vyhotoveným 28. marca 2007, výbor uložil navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi v nadväznosti na konštatovanie nesplnenia povinnosti podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pokutu v zmysle čl. 9 ods. 10 písm. c) rovnakého ústavného zákona v sume 150 000 Sk.

V rozhodnutí výboru sa *„konštatuje, že verejný funkcionár Ing. J. M., bývalý predseda predstavenstva M., a. s. tým, že nepodal oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. ... v lehote stanovenej v tomto článku porušil povinnosť ustanovenú v čl. 8 ods. 5...“*.

Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že ústavný zákon *«v čl. 8 ods. 5 stanovuje verejným funkcionárom (čl. 2 ods. 1 ústavného zákona) povinnosť do 30 dní od uplynutia jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok, v ktorom uvedie skutočnosti vymenované v čl. 8 ods. 5 písm. a) až d) a ods. 6 ústavného zákona.*

Verejní funkcionári v pôsobnosti Výboru... sú povinní podať toto oznámenie uvedenému výboru... (...)

Napriek tomu verejný funkcionár Ing. J. M... nepodal oznámenie do 30 dní po uplynutí jedného roka od skončenia verejnej funkcie (verejnú funkciu ukončil 25. 4. 2005, oznámenie podal 26. 10. 2006).

Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sa s predmetnou skutočnosťou oboznámil dňa 16. 10. 2006 pri rokovaní o Prehľad Výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií o došlých oznámeniach funkcií, zamestnaní, činnosti a majetkových pomeroch verejných funkcionárov za mesiac september - október 2006 a uznesením č. 69 zo 16. 10. 2006 začal voči menovanému konanie podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona. Súčasne podľa čl. 9 ods. 4 tohto ústavného zákona požiadal menovaného verejného funkcionára o stanovisko pre účely konania vo veci ochrany verejného záujmu.

Dotknutý verejný funkcionár vo svojom vyjadrení zo dňa 30. 10. 2006 uvádza, že k omeškaniu podania došlo „z dôvodov nesprávne pochopených súvislostí spojených s funkciou zástupcu štátu v štatutárnych orgánoch, nakoľko mal za to, že sa na neho ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. nevzťahuje.“ (...)

Výbor dospel po vykonanom dokazovaní k záveru, že je nesporné, že uvedený verejný funkcionár porušil ústavný zákon, a preto prijal uznesenie, ktorým sa menovanému... ukladá pokuta za porušenie povinnosti uloženej v čl. 8 ods. 5 ústavného zákona...».

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Ústavný súd konštatuje, že základnou otázkou v danom prípade je otázka pôsobnosti ústavného zákona upravenej v čl. 2 a čl. 8 ústavného zákona a s ňou súvisiaci vznik, resp. existencia povinnosti navrhovateľa podať výboru vyhlásenie v zmysle čl. 8 ods. 5 ústavného zákona.

Článok 8 ústavného zákona sa týka právnej úpravy obmedzení po skončení výkonu verejnej funkcie; na účely čl. 8 (ako to vyplýva z čl. 3 ods. 1 ústavného zákona v spojitosti s čl. 2 ods. 1 ústavného zákona) a na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 8, sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie. Z dikcie čl. 8 ods. 1 ústavného

zákona tiež vyplýva, že okruh verejných funkcionárov uvedených v tomto ustanovení nie je totožný s okruhom verejných funkcionárov uvedených v čl. 2 ods. 1 ústavného zákona.

Ústavný súd ďalej uvádza, že verejný funkcionár podľa osobitného ustanovenia čl. 8 ods. 1 ústavného zákona je vymedzený nielen funkciou, ale aj ďalšou skutočnosťou, a síce tou (o čom svedčí aj veta začínajúca vzťažným zámenom „ktorý“), že v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodol o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám, t. j. aj podielom na taxatívne uvedenej rozhodovacej činnosti. So zreteľom na túto skutočnosť sú koncipované aj zákazy formulované v čl. 8 ods. 1 písm. a) až e) ústavného zákona.

Účelom povinnosti uloženej v čl. 8 ods. 5 ústavného zákona je umožniť výboru výkon kontroly (nad dodržiavaním zákazov) vo vzťahu k takto vymedzeným verejným funkcionárom s ohľadom na uplatnenie nevyvrátiteľnej domnienky o znalosti vyhláseného ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (uverejnený 18. júna 2004 a účinný od 1. októbra 2004) zo strany verejných funkcionárov, ktorých sa tento ústavný zákon týka (teda aj vo vzťahu k navrhovateľovi; v zmysle § 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov).

Výbor vydal uznesenie podľa označeného ústavného zákona a jeho príslušných ustanovení voči osobe, ktorú je potrebné považovať za verejného funkcionára na účely čl. 8 ústavného zákona, a teda za osobu, ktorá bola povinná podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, v ktorom by buď deklarovala absenciu podmienky uvedenej v čl. 8 ods. 1 až 3 ústavného zákona (t. j. že v období dvoch rokov nerozhodovala o skutočnostiach taxatívne vymedzených v tomto odseku), alebo by podľa čl. 8 ods. 5 písm. a) až d) deklarovala úroveň dodržiavania zákazov uložených čl. 8 ods. 1, písm. a) až e) spolu

s prípadnou žiadosťou o udelenie výnimky z týchto zákazov vzhľadom na neprimeranosť zákazu so zreteľom na povahu konania podľa čl. 8 ods. 1 až 3 ústavného zákona.

Ústavný súd dospel k záveru, že navrhovateľ ako verejný funkcionár nesplnil povinnosť, ktorá mu vplynula z čl. 8 ústavného zákona, v dôsledku čoho výbor ďalej postupoval podľa čl. 9 a čl. 10 ústavného zákona a uložil mu pokutu za nesplnenie tejto povinnosti, a preto na základe uvedených dôvodov označené rozhodnutie výboru potvrdil tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2008